

Arrest

**nr. 38 364 van 9 februari 2010
in de zaak RvV XXX / II**

In zake: XXX alias XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister belast met Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX alias XXX, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister belast met Migratie- en asielbeleid van 30 september 2009 houdende de intrekking van het verblijfsrecht voor onbepaalde duur, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 oktober 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat XXX, die loco advocaat XXX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 5 april 2003 België binnen en dient een asielaanvraag in op 8 april 2003 onder de naam XXX XXX.

Op 26 maart 2004 wordt verzoekers asielaanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 19 december 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 3 januari 2006 stelt verzoeker beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen tegen deze beslissing.

Op 18 mei 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 19 september 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om verzoeker definitief te regulariseren wegens humanitaire redenen. Er wordt aan verzoeker een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van onbeperkte duur afgegeven.

Verzoeker deelt aan de Vaste Beroepscommissie mee dat hij de asielprocedure wenst verder te zetten.

Op 18 april 2007 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksvoltrekking van verzoeker omdat hij onder meer geen bewijs van nationaliteit kan voorleggen. Het beroep bij de rechtbank van eerste aanleg tegen deze beslissing wordt verworpen op 13 juli 2007, het hof van beroep te Gent verwerpt het hoger beroep tegen dit vonnis op 2 oktober 2008.

Op 17 oktober 2007 dient verzoeker een verzoekschrift in bij de rechtbank van eerste aanleg ter vervanging van de geboorteakte door een beëdigde verklaring.

Op 7 juli 2008 wordt verzoeker verhoord door de lokale politie. Uit het proces-verbaal van dit verhoor blijkt dat verzoeker erkent dat hij afkomstig is uit Syrië, de Syrische nationaliteit heeft en in het bezit is van een Syrisch nationaal paspoort op naam van XXX.

Op 1 oktober 2008 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in waarin hij vermeldt dat hij de Iraakse nationaliteit heeft.

Op 30 september 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot intrekking van de machtiging tot vestiging. Deze beslissing wordt op 13 oktober 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht en vormt de bestreden beslissing.

“Op 08.04.03 diende de betrokkene een asielaanvraag in onder de identiteit A. H. (...). Hij verklaarde Irakees te zijn en te behoren tot de 'Salab' bedoeïenenstam. Zijn aanvraag werd ontvankelijk gezet door de DVZ op 26.03.2004. Hij werd niet erkend door het CGVS op 20.12.2005 omdat zijn verklaringen verregaand afwaken van de verklaringen voor DVZ. Hij ging tegen deze beslissing in beroep bij de VBC.

Op 18.05.2006 dient hij een aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf in op basis van het toenmalige artikel 9.3 van de vreemdelingenwet. Hij riep hiervoor zijn lange asielprocedure, integratie en tewerkstelling in. De regularisatie werd hem toegestaan op 19.09.2006. Er werd hem een BIVR voor onbeperkte duur afgeleverd op 03.11.2006.

Op 09.06.08 heeft mijnheer tegenover de lokale politie Oostende verklaard in werkelijkheid de Syrische nationaliteit te hebben. Er werd ook een Syrisch paspoort bij mijnheer gevonden met nummer 3769123 op naam van H. S., R. geboren op (...) afgeleverd op 22.11.1999 en geldig tot 21.11.2005.

Gezien de betrokkene niet de Irakese nationaliteit heeft is dus duidelijk dat de betrokkene bij zijn asielaanvraag valse verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn nationaliteit en zijn reden van vertrek naar België. Daarenboven heeft hij ook bij de regularisatieaanvraag zijn valse identiteit aangehouden.

De betrokkene heeft dus zijn lange asielprocedure zelf in stand gehouden door de gehele duur van de asielprocedure zijn ware identiteitsgegevens en reden van vertrek verborgen te houden. De elementen van integratie en tewerkstelling die hij, naast de lange asielprocedure, aangehaald heeft bij zijn regularisatie zijn reëel maar konden enkel ontstaan doordat de betrokkene een op leugens gebaseerde asielaanvraag deed bij de Belgische autoriteiten. Het is dus duidelijk dat de betrokkene valse of misleidende informatie gebruikt heeft die van doorslaggevend belang was om de machtiging tot verblijf, en hieruit voortvloeiend, de machtiging tot vestiging te bekomen.

Overwegende dat de Belgische rechtsorde rechtstreeks wordt verstoord door de afgifte van een verblijfsrecht voor onbeperkte duur, die manifest het gevolg is van fraude heeft de dienst vreemdelingenzaken beslist om de machtiging tot vestiging van de betrokkene in te trekken.

De betrokkene mag echter opnieuw in het bezit worden gesteld van een Attest van immatriculatie gezien zijn lopende asielprocedure. Dit AI mag telkens voor 3 maanden verlengd worden totdat de

asielprocedure definitief afgesloten is. (beslissing-schorsend beroep tegen beslissing van het CGVS, dd 20/12/2005)”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“eerste middel:

- *schending van artikel 62 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dd. 15 december 1980, B.S. 31 december 1980 (afgekort Vreemdelingenwet).*
- *schending van artikel 2/3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*
- *schending van het algemene rechtsbeginsel van de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen.*

De verzoekende partij heeft nooit enige documenten voorgelegd die zijn identiteit, nationaliteit etc. bewijzen. De verzoekende partij heeft nooit valse documenten voorgelegd.

Men heeft zich op zijn verklaringen gebaseerd.

De verzoeker partij heeft op 2 maart 2004 de Dienst Vreemdelingen zaken, per aangetekend schrijven, geïnformeerd over het feit dat hij de naam en identiteit die hij heeft opgegeven, niet correct zijn. Bij deze brief heeft hij toen een kopie van zijn Syrische identiteitskaart gevoegd en een kopie van zijn Syrische internationaal paspoort.

In deze brief heeft hij ook zijn problemen in Syrië uiteengezet en de reden waarom hij Syrië heeft verlaten.

De verzoekende partij heeft echter geen kopie meer van deze brief, hij heeft alleen nog het bewijs van aangetekend schrijven van die brief (stuk 2).

Op deze brief is er echter nooit enige reactie gekomen van de verwerende partij. De verzoekende partij wist dan ook niet wat hij moest doen.

Hij wachtte op enige instructies van de Dienst Vreemdelingen zaken, gezien hij deze niet kreeg, heeft hij verder gebruik gemaakt van de oorspronkelijk opgegeven gegevens.

De redenen waarom de verzoekende partij deze valse gegevens gebruikt heeft, was uit angst dat hij naar Syrië zou worden teruggestuurd. Hij heeft Syrië verlaten omwille van problemen die hij aldaar had en wou dan ook onder geen beding terug keren.

De verzoekende partij heeft nooit verstaan waarom de Dienst Vreemdelingen zaken niet heeft gereageerd op dit aangetekend schrijven van zijn kant.

Tijdens de huiszoeking die gevoerd is, heeft de verzoekende partij ook onmiddellijk uitgelegd aan de politiediensten wat zijn echte naam is en waarom heeft deze valse identiteit heeft gebruikt. Hij heeft helemaal niet geprobeerd om nog enige waarheid te verdoezelen, in tegendeel.

“Gebruik van een valse naam niet noodzakelijk frauduleus?”

Een vaak gebruikt motief om asiel te weigeren is het ‘gebruik van valse identiteit’. Het wordt tevens als motief gebruikt door de Dienst Vreemdelingen zaken om een verblijfsvergunning te weigeren of in te trekken, of om controles uit te voeren om fraude of het gebruik van valse documenten, informatie of verklaringen te sanctioneren.

Volgens sommige beslissingen is het eenvoudig gebruik van een valse naam op een bepaald ogenblik in de asielaanvraag genoeg om het hele dossier als frauduleus te bestempelen, en verliest de asielaanvrager elke geloofwaardigheid. Deze redenering is eigenlijk niet correct omdat het een veel te ruime interpretatie geeft van het principe ‘fraus omnia corrumpit’. Als men niet kan aantonen dat de persoon de intentie heeft om de overheid te bedriegen, is er geen sprake van fraude (Cass. 4 december 2006, www.juridat.be). In zo'n geval is dus het principe ‘fraus omnia corrumpit’ niet van toepassing.

De Vaste beroepscommissie voor vluchtelingen (VBV) besliste in 1999 dat men niet kan spreken van fraude als het gebruik van een valse identiteit onder druk van een derde of uit angst om te moeten terugkeren gebeurde (beslissing van 22 juni 1999 tegen een beslissing van het CGVS om het vluchtelingenstatuut in te trekken, terug te vinden op www.cce-rvv.be):

“De vluchteling heeft haar land verlaten in het gezelschap van haar echtgenoot in oktober 1989 om te vluchten naar Zweden. Omdat er een visumprobleem was voor dat land werden ze tegengehouden in

Duitsland. Ze hebben dan in Duitsland een asielaanvraag ingediend. Die werd verworpen in december 1990. Uit angst terug te moeten naar Libanon zijn ze op 27 oktober 1991 naar België gevlucht. Daar dienden ze twee dagen later een asielaanvraag in met een andere identiteit en valse documenten. Op 23 mei 1995 werden ze als vluchteling erkend. Op 13 februari werd het vluchtelingenstatuut door het CGVS ingetrokken wegens fraude. Overwegende dat de verzoeker tijdens een openbare zitting toegaf een valse identiteit te hebben gebruikt in het kader van een asielaanvraag in België; (...) Dat ze verklaart dat ze zo handelde op aangeven van haar man en dat hij op zijn beurt van Libanese politieke en religieuze leiders de raad kreeg om zo te handelen voor hun eigen veiligheid en om hun leven niet te riskeren;

Dat ze preciseert dat de risico's bij een terugkeer naar Libanon, na de asielprocedure in Duitsland zo hoog, waren dat ze geen andere keuze had dan zich neer te leggen bij het wangedrag van haar man en zijn kennissen.

Gezien al het voorgaande lijkt het me dat de wil om fraude te plegen (art. 57/6, alinea 1er, 2° bis Vw.) niet voldoende aanwezig is. In die zin dat de intentie om fraude te plegen niet bewezen is. De VBV constateert bovendien dat de objectieve criteria om de asielaanvraag goed te keuren op 23 mei 1995 fundamenteel niet vervalt door het gebruik van een valse identiteit, en dat de persoon nog altijd risico's loopt bij een terugkeer naar Libanon.

Dat verzoekster diverse documenten heeft die haar echte identiteit aantonen ;

Dat het volgens die laatste identiteit is dat ze als een vluchteling kan erkend worden""

(Vluchtschrift Caritas, editie oktober - december 2007)

Daarnaast heeft de heer F. Roosemont tijdens de contactvergadering die plaats had op 13 oktober 2009 gesteld dat:

"Er zal geen rekening gehouden worden met fraude die gepleegd werd tijdens de asielprocedure: ongeloofwaardige verklaringen, noch het gebruik van valse stukken zullen een negatieve invloed op de regularisatie hebben.""

(Contactvergadering, dd.13 oktober 2009, punt 16, pagina 4 onderaan, <http://www.cbar-bchv.be/pdf/Contact%202009/PV%20contact%20oktober%20%2709%20NI%20-.pdf>)

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de bovenvermelde wetsartikelen."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet kan voorhouden dat hij niet zou hebben getracht om de waarheid te verdoezelen. Verzoeker heeft immers valse verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure maar ook tijdens zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 mei 2006. In deze aanvraag voert hij onder meer het niet kunnen terugkeren naar Irak aan als buitengewone omstandigheid. Verzoeker toont niet aan dat hij de Dienst Vreemdelingenzaken in 2004 zou hebben ingelicht over zijn valse identiteit.

Verzoeker betwist niet dat hij de duur van zijn asielprocedure in stand heeft gehouden door zijn ware identiteitsgegevens en reden van vertrek verborgen te houden. Verzoeker weerlegt evenmin dat de elementen van integratie en tewerkstelling die bij de verblijfsaanvraag van 2006 werden aangehaald enkel konden ontstaan doordat hij een op leugens gebaseerde asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten.

Verwerende partij herinnert eraan dat de administratieve overheid beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij is uitgegaan van de correcte gegevens. Verzoeker ontkent niet dat valse verklaringen zijn afgelegd inzake zijn identiteit en afkomst. Er werd bijgevolg op rechtmatige wijze toepassing gemaakt van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Verzoeker toont niet aan dat verwerende partij de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad om te stellen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In zoverre verzoeker zich steunt op een uitspraak van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken in een vergadering van 13 oktober 2009, wenst verwerende partij te repliceren dat een rechtstaat fungeert op basis van wetgeving en dat verzoeker zich niet kan beroepen op een vermeende uitspraak die werd gedaan in de totaal verschillende context van de recente regularisaties en niet van toepassing kan worden geacht in onderhavig geval. Verzoeker uit weliswaar kritiek maar kan niet ontkennen dat de intrekking van zijn verblijfsrecht aan zichzelf te wijten is, te weten zijn eigen

frauduleus handelen. Hij kan de overheid niet verantwoordelijk stellen voor de persoonlijke keuze om jarenlang een bedrieglijke identiteit aan te nemen.

3.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoeker in de argumentatie zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en stelt dat het opmerkelijk is *“dat verwerende partij doet alsof deze de brief die de verzoekende partij aan hen geschreven heeft op 2 maart 2004 niet ontvangen heeft of minstens er geen enkele waarde aan hecht”*.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar rechtstreekse verstoring van de Belgische rechtsorde door de afgifte van een verblijfsrecht voor onbeperkte duur die manifest het gevolg is van fraude. Tevens wordt verwezen naar het feit dat verzoeker valse of misleidende informatie heeft gebruikt die van doorslaggevend belang was om de machtiging tot verblijf en hieruit voortvloeiend de machtiging tot vestiging te bekomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij nooit documenten heeft voorgelegd, dus evenmin valse documenten. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad geen melding wordt gemaakt van valse documenten maar enkel van valse verklaringen en een valse identiteit, van valse of misleidende informatie en fraude.

Waar verzoeker aanvoert dat hij op 2 maart 2004 zijn werkelijke identiteit en nationaliteit heeft bekend gemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken en kopieën van zijn Syrische documenten heeft voorgelegd, stelt de Raad vast dat deze stukken zich niet in het dossier bevinden en dat dit niet strookt met verzoekers bewering dat hij *“nooit enige documenten”* heeft voorgelegd. Verzoeker legt geen bewijs voor dat hij deze stukken heeft voorgelegd. Verzoeker voegt enkel een bewijs van aangetekend schrijven bij van een zending die hij op 2 maart 2004 aangetekend heeft verstuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is dan ook niet opmerkelijk, zoals verzoeker voorhoudt in de repliekmemoirie, dat verwerende partij met dit vermeende schrijven geen rekening heeft gehouden. Ook de Raad kan evenmin met deze stukken rekening houden, nu ze zich niet in het dossier bevinden. De Raad stelt daarnaast vast dat, ongeacht de intentie van verzoeker, hij zowel in zijn asielaanvraag als in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf blijven steunen is op zijn valse Iraakse nationaliteit.

De omstandigheid dat verzoeker, nadat hij een verblijfsmachtiging had verkregen, aan de politie bevestigd heeft dat hij de Syrische nationaliteit heeft, doet geen afbreuk aan het feit dat hij voordien valse of misleidende informatie gebruikt heeft die van doorslaggevend belang was om de machtiging tot verblijf, en hieruit voortvloeiend de machtiging tot vestiging te verkrijgen.

Verzoeker verwijst naar een tijdschriftenartikel waarin verwezen wordt naar een arrest van het Hof van Cassatie van 4 december 2006 en een beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 22 juni 1999. Verzoeker toont echter niet aan dat hij zich in dezelfde omstandigheden bevindt als deze omschreven in dit arrest en in deze beslissing. Verzoeker zet enkel uiteen dat hij bang was naar Syrië teruggestuurd te worden en dat hij niet heeft geprobeerd om tegenover de politie “de waarheid te verdoezelen”. De Raad stelt vast dat deze beweringen en de loutere verwijzing naar een arrest en een beslissing geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Daarin wordt immers het volgende overwogen:

“Op 09.06.08 heeft mijnheer tegenover de lokale politie Oostende verklaard in werkelijkheid de Syrische nationaliteit te hebben. Er werd ook een Syrisch paspoort bij mijnheer gevonden met nummer 3769123 op naam van H. S., R. geboren op (...) afgeleverd op 22.11.1999 en geldig tot 21.11.2005.

Gezien de betrokkene niet de Irakese nationaliteit heeft is dus duidelijk dat de betrokkene bij zijn asielaanvraag valse verklaringen heeft afgelegd betreffende zijn nationaliteit en zijn reden van vertrek naar België. Daarenboven heeft hij ook bij de regularisatieaanvraag zijn valse identiteit aangehouden.

De betrokkene heeft dus zijn lange asielprocedure zelf in stand gehouden door de gehele duur van de asielprocedure zijn ware identiteitsgegevens en reden van vertrek verborgen te houden. De elementen van integratie en tewerkstelling die hij, naast de lange asielprocedure, aangehaald heeft bij zijn regularisatie zijn reëel maar konden enkel ontstaan doordat de betrokkene een op leugens gebaseerde asielaanvraag deed bij de Belgische autoriteiten. Het is dus duidelijk dat de betrokkene valse of misleidende informatie gebruikt heeft die van doorslaggevend belang was om de machtiging tot verblijf, en hieruit voortvloeiend, de machtiging tot vestiging te bekomen. “

Waar verzoeker verwijst naar een niet nader geïllustreerde uitspraak van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken “tijdens de contactvergadering die plaats had op 13 oktober 2009”, wijst de Raad erop dat uit dit citaat blijkt dat deze uitspraak enkel handelt over toekomstige regularisaties terwijl verzoeker in het verleden geregulariseerd werd, en dat deze uitspraak dateert van na de bestreden beslissing genomen op 30 september 2009. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uitspraken van een ambtenaar geen bindende of verordenende kracht hebben.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen en beginselen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET